

Arrest

nr. 79 746 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 27 januari 1989 in het huwelijk met J. R. J., een in België verblijvende vrouw met de Franse nationaliteit.

1.2. Op 28 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familie-lid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 oktober 2009 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 30 december 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 28.04.2009 door [Z., F. B. H.] [...], van Tunesische nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

- 18.01.2005: veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar en onmiddellijke aanhouding wegens drugs en heling bedoeld in art 42.3 SWB (witwassen).
- 26.07.2002: gevangenisstraf van 1 maand wegens diefstal.
- 23.04.2003 : gevangenisstraf van 2 maand wegens weerspanningheid.
- 01.02.2002 : gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaar voor 6 maand. Gevangenschap wegens slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.
- 21.05.1999 : gevangenisstraf van 6 maand met uitstel voor 3 jaar. Dit uitstel werd uitvoerbaar door het Hof van Beroep te Gent d.d. 18.01.2005 wegens valsheid in geschrifte en gebruik ervan onder particulieren en heling.

Uit de aard, ernst, herhaling en actualiteit van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsverplichting.

Verzoeker licht zijn standpunt als volgt toe:

[...]

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

[...]

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

[...]

In de bestreden beslissing wordt verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend zonder dat de wettelijke bepalingen, waarop de afnemings van verzoek[...]ers verblijfskaart gebaseerd is, worden weergegeven.

Dat er derhalve sprake is van schending van de formele motiveringsplicht.

[...]

Verzoeker wil verwijzen naar het art. 43 Vw.

[...]

Dat verzoeker opmerkt dat maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het huidig gedrag van de betrokkene.

Dat een veroordeling geen voldoende motivering is.

Dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26.2.1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec.1977, p. 297) en een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27.10.1977, zaak 30/77, Boucher, Rec.1977, p. 1899) en indien er redenen voorhanden zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (G.C.E., 4.12.1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec.1974, p.1337).

Dat voormelde redenen geenszins aanwezig zijn.

Dat verweerder in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker verwijst zonder ook maar op enige wijze de "actuele bedreiging" te onderzoeken en te motiveren (cfr. RvV nr. 52.575 dd. 7 december 2010, <http://www.rvv-cc.e.be>).

[...]

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar het persoonlijk gedrag van de verzoeker en heeft zich enkel gebaseerd op strafrechtelijke veroordelingen, waarvan de laatste dateert van 6 jaar geleden, terwijl de verzoeker reeds geruime tijd in vrijheid is gesteld, bij geen enkel feit meer betrokken is geweest en ondertussen zijn (familie)leven in België volledig heeft hersteld, tewerkgesteld is in België, Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt of het gedrag van de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting.

[...]

Dat derhalve, gelet op voormelde rechtspraak, dient vastgesteld te worden dat de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, welke als schending van de openbare orde door het persoonlijk gedrag van verzoeker enkel en alleen verwijst naar de correctionele veroordelingen van verzoeker, waarvan de laatste veroordeling dateert van meer dan zes jaar geleden, niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier is gebleken dat verzoeker op 28 april 2009 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aanvraag als echtgenoot van een Franse onderdaan. De verwerende partij heeft dienaangaande een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, zijnde de thans bestreden beslissing.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker de verblijfskaart als een familielid van een burger van Unie geweigerd werd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit determinerende motief staat duidelijk in de beslissing te lezen. Tevens werd in de beslissing vermeld dat de beslissing genomen werd in uitvoering van artikel 52 §4, vijfde lid, 1 van het KB van 8 oktober 1981. Verzoeker stelt dat de juridische bepaling niet in de beslissing werd opgenomen, doch wijst zelf op de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve niet opgesteld op een wijze die de verzoeker niet toelaat te weten welke juridische basis aan de grondslag ervan ligt. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

[...]

In artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt aangegeven dat motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat, gelet op het persoonlijk gedrag van verzoeker, zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid, waarna verwezen wordt al zijn strafrechtelijke veroordelingen[...]. Er wordt geconcludeerd dat uit de ernst, herhaling en actualiteit van de feiten blijkt dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

In voorliggende zaak werd een motivering voorzien die niet louter gebaseerd is op de door de verzoeker gepleegde feiten, er wordt verwezen naar de ernst van deze feiten, en naar de desbetreffende veroordelingen en de zwaarte van de strafmaat.

Verzoeker betwist deze feiten ook niet. Er is bijgevolg geen sprake van motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen. De verwerende partij benadrukt in dit verband dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die meerdere keren veroordeeld werd voor ernstige strafrechtelijke feiten te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde. Evenmin is het kennelijk onredelijk te stellen dat gelet op de herhaling en de ernst van de feiten hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Daarenboven is gebleken uit het administratieve dossier dat ook nadat de bestreden beslissing genomen werd, verzoeker niet in staat is gebleken zich te gedragen in conformiteit met de openbare orde. Immers, op 21 december 2011 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Gent. Hij werd opgepakt door de politie wegens schending van de voorwaarden opgelegd door de onderzoeksrechter. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing op onredelijke of onwettige wijze werd genomen. Een schending van de door hem opgeworpen beginselen werd niet aangetoond.”

2.1.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, immers gesteld dat verzoeker het recht op verblijf geweigerd wordt omdat hij beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder heeft daarnaast verschillende strafbare feiten die verzoeker pleegde en waarvoor hij effectief veroordeeld werd opgesomd en geduid dat uit de aard, de ernst, de herhaling en de actualiteit van deze feiten een persoonlijk gedrag blijkt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker nog steeds een bedreiging van de openbare orde vormt. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat niet gemotiveerd wordt waarom hij geacht wordt een actueel gevaar voor de openbare orde te vormen en waarom gevreesd wordt dat hij nieuwe misdrijven zal plegen. Deze motivering stelt verzoeker in staat met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen tegen de hem ter kennis gebrachte beslissing aan te wenden. Aan het normdoel van de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden in zijn stelling dat de wettelijke bepalingen waarop “de afnemning” van zijn verblijfskaart gebaseerd is niet worden weergegeven. De bestreden beslissing leidt immers niet tot de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, doch houdt slechts een antwoord in op zijn vraag om tot een verblijf toegelaten te worden. Uit het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker op de hoogte is van het gegeven dat de bestreden beslissing gegrond is op artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist en stelt dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een houding blijkt die van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Er dient hierbij op gewezen te worden dat het feit dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren niet verhindert dat verweerder naar de eerder door deze vreemdeling opgelopen veroordelingen verwijst om aan te tonen dat hij een gedrag vertoont waaruit kan afgeleid worden dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker tal van strafrechtelijke inbreuken beging. Een veroordeling in 1999, die bovendien reeds voorafgegaan werd door niet in de bestreden beslissing vermelde veroordelingen in 1985, 1997 en 1998, heeft verzoeker er niet toe gebracht zijn gedrag aan te passen. Verzoeker werd namelijk ook in 2002, 2003 en 2005 veroordeeld voor diverse inbreuken op de strafwet. Rekening houdende met het feit dat verzoeker recideerde en gelet op de aard van de gepleegde misdrijven, waaruit onder meer blijkt dat verzoeker weinig respect heeft voor de fysieke integriteit van zijn medeburgers, is het niet kennelijk onredelijk om hem te beschouwen als een persoon die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving vormt en hem niet tot een verblijf in het Rijk toe te laten. Het gegeven dat de laatste effectieve veroordeling die verzoeker opliep, op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, reeds een aantal jaren oud was doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De

Raad moet trouwens opmerken dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing genomen werd, in 2010, nogmaals correctioneel veroordeeld werd, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat verweerder onterecht oordeelde dat hij een actueel gevaar uitmaakte voor de openbare orde.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betwist het gegeven dat hij verscheidene malen veroordeeld werd voor ernstige inbreuken op de strafwetgeving niet. Deze vaststelling, vindt, zoals reeds gesteld, trouwens steun in het door verweerder neergelegde administratief dossier. Verzoeker verwijst nog naar zijn familieleven in België en zijn tewerkstelling. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker reeds jaren niet meer samenleeft met zijn echtgenote en dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet tewerkgesteld was bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag. Er blijkt derhalve niet dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid heeft en de individuele situatie van verzoeker niet onderzocht heeft alvorens de bestreden beslissing te nemen. Evenmin blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker, afkomstig van Tunesië, hier sinds talrijke jaren in België verblijft.

Verzoeker is van oordeel dat er toch moet worden rekening gehouden met verzoekers verdere integratie in de Belgische samenleving en zijn tewerkstelling in België

Dat het betekenen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten een aantasting vormt van zijn recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van zijn gezins- en privéleven.”

2.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat er sprake is van een gezinsleven. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker enkel wijst op sociale banden, doch dat sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Zelfs indien geoordeeld zou worden dat verzoeker een gezinsleven heeft in België, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat het door verzoeker niet betwist wordt dat het een eerste toegang betreft, waardoor er in deze stand van het geding geen sprake is van geen inmenging in het gezinsleven van de verzoeker.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn een gezinsleven elders te onderhouden.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat er een belangenafweging werd gedaan en geconcludeerd werd dat het private belang van de verzoeker niet primeert op het algemeen belang, rekening houdende met alle misdrijven die verzoeker heeft gepleegd.

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat uit artikel 8 EVRM geen verplichting voortvloeit voor een verdragsluitende staat om de keuzes van verblijfplaats van partners te eerbiedigen of gezinsvorming op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie e.a. t. Noorwegen). Op het ogenblik dat verzoeker een relatie aanging en uitbouwde met zijn partner wisten beiden dat verzoeker een precair verblijfsstatuut had. Verzoeker had geen verblijfsstatuut.

Voorts dient te worden opgemerkt dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoekende partij niet verstoort in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.”

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een vreemdeling een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt geenszins dat verzoeker enig gezins- of familieleven heeft in België. Verzoeker bevestigde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing dat hij niet meer samenwoont met zijn echtgenote en er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoeker met andere personen een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft.

Verzoeker lijkt te willen aangeven dat hij dienstig kan verwijzen naar zijn privéleven in België. Hij benadrukt onder meer dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Zijn verklaringen vinden evenwel geen steun in de stukken van het administratief dossier. Van een persoon die stelt geïntegreerd te zijn mag immers verwacht worden dat hij ervoor opteert zich te bedienen van de taal van het gewest waar hij verblijft en dat hij de verblijfs- en strafwetgeving respecteert, hetgeen in casu niet het geval is. Verzoeker verklaarde bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voorts “zonder beroep” te zijn, zodat hij ook niet kan voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn tewerkstelling bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij kan ook niet nuttig verwijzen naar het feit dat hij “sinds talrijke jaren in België verblijft”, nu hij de jaren onmiddellijk voorafgaand aan de datum van het nemen van de bestreden beslissing niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk was toegelaten of gemachtigd.

Zelf indien zou moeten verondersteld worden dat verzoeker enig privé- of gezinsleven in België heeft en dat de bestreden beslissing als een inmenging hierop moet gezien worden of dat hij dienstig zou kunnen verwijzen naar enig door het EVRM beschermd aspect van zijn privéleven dat in het gedrang zou zijn – quod non –, dan nog moet worden gesteld dat de inmenging in het privé- of gezinsleven voorzien is in de wet en in voorliggende zaak, gelet op de bespreking van het eerste middel, nodig is ter bescherming

van de openbare orde en derhalve als een, door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, toegelaten inmenging in het privé-of gezinsleven dient beschouwd te worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 14, 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Verzoekers betoog luidt als volgt:

[...]

Art. 14 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

“1. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht volgens artikel 6 zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland...

4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.”

Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging”

[...]

Dat verzoeker van oordeel is dat in casu, gelet op de art. 14 en 28 en de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, verweerder geenszins zomaar kon overgaan tot het betekenen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij verzoeker wordt geweigerd tot verblijf op het grondgebied van meer dan drie maanden en het grondgebied dient te verlaten..

[...]

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een Unie-burger, rekening te houden met verzoekers duur van zijn verblijf in België, zijn familieleven in België, zijn tewerkstelling als werknemer in België,...

[...]

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

[...]

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoekers gezinsleven in België, zijn (duur van) verblijf in België en zijn huidige tewerkstelling als werknemer in België in overweging te nemen alvorens verzoekers verblijf in België te weigeren en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

[...]

Dat er sprake is van schending van de art. 14, 15, 28 io. 31 van de burgerschapsrichtlijn, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar haar uiteenzetting supra en wenst erop te wijzen dat gelet op de hoeveelheid en herhaling van strafrechtelijke veroordelingen, verwerende partij niet verweten kan worden het algemene belang te laten doorwegen op het private belang.

Bovendien luidt artikel 27 van de Richtlijn van 2004/38 als volgt:

Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (...)

Derhalve blijkt uit tevens uit de door verzoeker opgeworpen richtlijn dat de Lidstaten het vrij verkeer van personen kunnen beperken wegens redenen van openbare orde, wat in casu gebeurd is.”

2.3.3.1. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 14, 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. De Raad wijst er ten overvloede op dat voormelde richtlijn enkel betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden. Het is evenwel niet betwist dat verzoeker geen burger van de Unie is en aangezien niet blijkt dat hij een burger van de Unie vervoegt kan ook niet ingezien worden op welke basis hij als een familielid van een burger van de Unie zou kunnen beschouwd worden. Er blijkt dan ook niet dat, gelet op artikel 3, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG, verzoeker onder het toepassingsgebied van voormelde richtlijn valt.

2.3.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.3.3.3. De hoorplicht is daarnaast niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Op verweerder rustte bijgevolg niet de verplichting tot het houden van een tegen-sprekelijk debat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)).

2.3.3.4. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr.

124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.3.3.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing en verzoeker met zijn beschouwingen niet aannemelijk maakt dat zijn particuliere belangen zwaarder moeten doorwegen dan het algemeen belang dat gediend is met het niet toelaten tot het grondgebied van vreemdelingen die een gevaar uitmaken voor de openbare orde, kan hij ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel geschonden werden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 17 van de Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging

Verzoeker onderbouwt zijn standpunt als volgt:

[...]

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

[...]

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

[...].

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers langdurig verblijf in België, zijn familiale, culturele of sociale bindingen met België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

2.4.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

[...]

Nergens blijkt dat verzoeker in casu diende gehoord te worden.

De verwerende partij heeft de eer er op te wijzen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak (Cfr. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). Verzoeker kan niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren."

2.4.2.1. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad dient nogmaals te benadrukken dat na de omzetting van een richtlijn particulieren slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit in voorliggende zaak niet aan. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Daarenboven moet worden gesteld dat niet blijkt dat verweerder geen rekening zou gehouden hebben met de hechtheid van de gezinsband die verzoeker heeft met de persoon in functie van wie de gezinshereniging werd gevraagd, met de duur van het verblijf in België en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Verweerder verzamelde namelijk inlichtingen waaruit blijkt dat verzoeker al jaren niet meer samenwoont met zijn echtgenote, dat hij in het Rijk verbleef zonder hiertoe te zijn toegelaten of gemachtigd en dat hij in het verleden langere tijd in Tunesië verbleef bij zijn familie.

2.4.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de vorige middelen.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK